

I Kathy käveli pitkin Amityvillen kaupungin katuja. Hän oli 11-vuotias tyttö. Kathy oli jälkeen jäänyt, eläessään hänellä oli ollut Downin syndrooma ja se vaikeutti ja hänen elämänsä jatkuvasti. Hän lähti loikkimaan iloisesti, sillä oli koittanut kesäloma. Taivaalla ei ollut pilvenhattaraa. Ei pilven pilveä. Lämmin tuuli pyyhkäisi hänen kasvojaan, ja hänen hiuksensa lepattivat sen mukana. Hän hymyili ja näytti todellakaan siltä, että ei totta vieköön välittänyt talonsa synkästä historiasta. Hän ei välttämättä edes tiennyt siitä. Kathy loikki kohti kotiaan. Talo oli vanhan näköinen, mutta silti todella hieno. Sen seinät olivat valkoista lautta ja ne lähes loistivat kilpaa auringon kanssa, kuten myös Emman ilmekin. Heidän talonsa historia oli synkkä. Todella synkkä, mutta vuonna 1975, kun he tämän talon ostivat, ei ollut kiinteistövälittäjä joko muistanut tai viitsinyt kertoa talon synkän historian tapahtumista. Jos oli vaihtoehto numero kaksi, hän oli tehnyt niin sen takia, että saisi talonsa kaupaksi. Toistaiseksi Emma oli tottunut synkkiin tapahtumiin, mutta kuukaan ei tiennyt, mitä oli luvassa. II Vuonna 1974, kuukauden yli vuosi ennen kuin Lutzien perhe oli muuttanut Amityvilleen, Ronald DeFeo Jr. vietti elämänsä viimeistä päivää tai siis yötä. Ja millä tavalla hän elämänsä päättikään sinä kohtalokkaana päivänä? Ilta hämärsi ja yö teki vinosti tuloaan. Kello oli lähes puoliyö ja hyytävä tuuli ujelsi talon nurkissa. Normaalisti olisi ollut lunta, sillä oli jo marraskuu Long Islandilla, New Yorkin edustalla. Jopa DeFeo tunsu, että tulossa ei ollut mikään tavallinen ilta. Viime vuosi oli ollut todella koetteleva ei vain Ronaldia, vaan koko Amityvilleä. Kesäkuussa 1973 oli murhien aalto nielaissut kymmenien kyläläisten hengen kuin kerrostalon kokoinen hyökyaalto, joita nähdään aina silloin tällöin etelänmaissa. Ronald oli jo hetken aikaa tutkiskellut Raamattua. III Kathy Lutz saapui kotinsa etuovelle ja hitaasti vei tärisevän kätensä kohti taskuaan, jossa avainten piti hänen mukaansa olla. Avaimet eivät löytyneet aivan tuota pikaa, vaan häneltä kesti hetken aikaa (luullakseni, arvoisa lukija, viitisen minuuttia) löytää ne. Lopulta Kathryn käsi saavutti teräksisen avaimen, joka nökötti taskun pohjalla. Avainten kilinän kuullessaan häneltä pääsi pieni hihityksen poikanen ja hänen huulensa nousivat jonkin asteiseen iloiseen hymyyn. Laudat natisivat hieman kun hän astui ovesta sisään. Äiti, eikä isä ollut kotona. Ketään ei ollut. Ei ristin sielua. Lutzin perhe oli muuttanut tänne juuri äskettäin, 2 päivää sitten. Kukaan ei ollut huomannut mitään outoa. Hänen kikatuksensa kuitenkin loppui, kun hän näki yhdeksänkymmentävuotiaan vanhan naisen. ”Mummi!” hän huudahti iloisesti ja ojensi kätensä halaukseen. Tämä ”mummi” vastasi samoin. Ei mummillla ole ennen ollut noin paljon ryppyjä, hän ajatteli. Kenties hän on lopettanut voiteiden käyttämisen... ..ken tietää? Kathy juoksi tohkeissaan ”mummia” kohti ja halusi niin kovasti halata tätä, että ei huomannut katsoa eteensä ja kompastui lattialla olevaan mattoon. Mutta kovana tyttönä Kathy ei ollut moksiskaan tuosta ja nousi nopeasti taas jaloilleen. Hänen hymynsä palasi jälleen, mutta se ei ollut oleva pitkään aikaan. Hän halasi mummia, joka oli niin ryppyinen, että näytti kuin iho olisi ollut vain kasa, jossa oli punaiset silmät ja suu. IV Ronald DeFeo Jr sulki Raamatun käsistään ja laski sen yöpöydälle. Hän sanoi vaimollensa menevänsä vielä hetkeksi alakertaan. Hän oli lähellä osua kirjahyllyyn ja kaataa tämä kaikkineen pävineen, koska valot olivat heikot kuin Ronaldin näkö. Kuitenkaan hän ei kompuroinut portaissa. Luultavasti olisi sen seurauksena joutunut sairaalaan ja selkä olisi mennyttä kalua. Hän laskeutui portaita alas varovaisesti. Ne nitisivät hieman. Hän piti kaiteesta kokoajan kiinni ja laskeutui hitaasti. Hän näki alhaalla tuolin, joka seisoi täsmälleen samalla paikalla, kuin se tuoli, jonka Kathy tulee noin kolmentoista kuukauden päästä näkemään. Tuolissa nukkui Ronaldin äiti, joka oli yhdeksänkymmentävuotias. Ronald kulki tämän ohi, eikä kuitenkaan havainnut hänen hengittävän ja se sai hänet hätäntymään. Mitään kuolinsyyhyn viittaava hän ei havainnut naisen etupuolelta ja käänsi tämän selälleen. Se oli täynnä verta. Haava, josta veri tuli, kattoi

koko selän ja puolet niskastakin. Nyt hätäantymisen vaihtui pikkuhiljaa surukusi, jota hän ei kuitenkaan joutunut kauaa kestämään. Kello oli 12.00 ja hänellä ja hänen perheellään oli elinaikaa kolme tuntia ja viisitoista minuuttia. V Kathy oli mumminsa sylissä. Mummi halasi tätä, eikä tämä huomannut mitään outoa. Hän odotti mummin sanovan: "Mummin rakas". Mutta sen sijaan mummi oli hiljaa ja hänen halkeileva ihonsa alkoi irrota ja ensimmäiset riekaleet alkoivat tippua kohti Kathyn hiuksia. Mutta Kathy ei kuitenkaan huomannut mitään ja jatkoi halaamista. Mummon hiukset harmaantuivat harmaantumistaan ja vähitellen tippuivat pois tämän päästä. Hälytyskellot soivat. Kathy huomasi tämän, kun häntä halaava mummi alkoi tiukentaa otettaan. "Mikä sinua riivaa," hän huusi. "Tule mummin syliin," mummi vain hoki ja tämä sai Kathyn paniikkitilaan. Onko mummi tullut pöpiksi? Miksi ei? "Mutta minä en olekaan hyvä mummi," "mummi" jatkoi ja nauroi matalalla äänellä kuin mielisairas. Kathy kiljaisi pitkän hyytävän kiljaisun. VI Ronald katsoi äitiään silmään. Herää, äiti, herää! Minä, poikasi Ronald, tässä! Mutta mikään ei voinut pysäyttää Theresa DeFeota menemästä tuonpuoleiseen. Selän haavasta Ronald päätteli, että tämä oli kuollut tuskissaan. Suukin oli asennossa, kuin hän olisi juuri huutanut tai kiljunut tuskissaan ennen kuolemaansa. Suustakin valui verta. Jotain, mutta mitä törötti hän avonaisesta suustaan? Jotain terävää, veristä ja mustaa, joka oli Ronaldilta jäänyt kokonaan huomaamatta. Hän ravisti äitinsä ruumista kerran vielä herättääkseen tämän, mutta ruumis ei herännyt. VII Mummi lopetti halaamisen. Kathy katsoi ylös. Hän näki äitinsä kasvot siinä missä oli vielä hetki sitten ollut mummin kasvot. Kathy itki. Äiti sanoi, että kaikki on hyvin. Mutta eipä ollutkaan... VIII Ronald katsoi vielä haavaa äitinsä selässä. Hän ei nähnyt sitä, koska jokin salaperäinen musta, mutta hiukan hohtava savu peitti sen. Kuitenkaan Ronald ei pelästynyt tai hätäntynyt, mutta hämmästyti suuresti kun näki savun liikkuvan. Se oikeastaan vain näytti savulta, mutta se oli jokin paranormaali henki. Ja tapahtuma oli ensimmäinen lajiaan Ronaldille. Hän ei perääntynyt mustaa savua, vaan hämmästyneenä vain tuijotti tätä oliota, joka liikkui häntä kohti. Ja lopulta valtasi hänet. IX Kathy oli helpottunut. Hän oli suunnattomasti pelästynyt "mummi", pahaa mummi. Aina kun Kathy oli saanut traumoja (niitä hän sai elämänsä aikana todella paljon), hän meni piirtämään omaan huoneeseensa tuntikausiksi. Aina jotakin pahaa niissä piirroksissa oli. Nyt Kathy sai kuitenkin tuntea kylmää selkäpiissään. Hän muisti, että hänen isänsä George Lutz, oli kertonut mummin kuolleen yhdeksänkymmentävuotiaana 13.10.1973. Amityvillen murhat! Hän otti liidut esiin ja piirsi jonkin perheen, luultavasti heidän perheensä. Mutta lopuksi otti pikimustan liidun ja hahmotteli perheen taakse mustan naisen, terävä musta esine kädessään, juuri huitaisemassa. X Ronald huusi tuskasta, jonka hän koki. Musta savu oli nyt hänen ihollaan ja parhaillaan tunkeutui hänen jo mustaakin mustempaan mieleen, joka oli äidin kuolemasta johtuen alempana kuin merentaso. Se oli kuin syvänkö. Musta pääsi vastustamattomasti tunkeutumaan hänen aivoihinsa. Kun tapahtumat olivat hetken kuluttua ohi, oli hänen naamallaan hullu, mutta päättäväinen ilme. Hän meni jatkamaan Raamatun lukemista –aiheena Jeesus Kristuksen ristiinnaulitseminen. XI Kathy ei ole koskaan pelännyt piirtää pelottavia piirroksia. Tämä lukeutui varmasti pelottavimpiin. Mustan naisen mustasta naamasta erotti juuri ja juuri hänen tyhjän katseensa, joka tuijotti syvyyteen. Ja syvyys tuijotti takaisin. Naisen suusta valui verta, joka ei ollut kuivunutta, vaan se oli juuri äsken otettu tunnistamattomasta ruumiista. Nainen oli siis juuri tappanut jonkun ja oli nyt metsästävässä seuraavaa uhriaan. Mustat kädet pitelivät mustaa asetta, joka sittemmin osoittautui Kathyn mukaan kirveeksi. Käsien päällä olevan mustan kaavun hihat roikkuivat niin kuin useimmissa kaavuissa. XII Ronald näytti katseeltaan aivan zombielta. Naisen musta kirves lojui edelleen maassa. Kello löi kahtatoista yli kolme aamuyöllä. Hän lähti ulos kohti kellaria. MelkeinCOMPASTUI pihan leikkikaluihin. Mutta hänen

perheellään kävi epäonni. Ronald astui muutaman askeleen eteenpäin väistääkseen kaatumisen, mutta tarrasi varmuuden vuoksi kiinni viereisen puun rungosta. Hän sai siitä kunnon otteen, mutta hieman kaarnaa rapisi pois. Lumi ei ollut vielä satanut maahan, mutta nurmikko oli kuitenkin täynnä räntää. Oli kuin jää olisi ollut, sillä maa oli rännän takia sen verran liukasta. Mutta Ronald ei ollut siitä moksiskaan vaan jatkoi melkein nopeasti juosten kohti talon päädyssä olevaa kellaria. Hän hidasti ja jatkoi portaikossa hitaasti kohti kellarin ovea. Kellarin ovesta luki isolla ”Luojan tähden, paetkaa!”. Kuitenkaan hän ei huomannut sitä ja otti avaimen taskustaan, työnsi sen lukkoon ja kiersi tarpeeksi. Seesam, aukene, hän kuitenkin pystyi ajatella noin yksinkertaisia lauseita, mutta ei pystynyt sen pitempiä lauseita ajattelemaan. Eikä taistelemaan vastaan. Hän oli mustan sielun täydellisessä hallussapidossa. Ovi aukesi. XIII Siitä oli muutama tunti, kun Kathy oli saanut piirroksensa valmiiksi. Hän arveli, että se olisi vanhempia kohtaan liian shokeeraava ja päättyi lopulta siihen, että ei esitä sitä. Pitää sen omana tietonaan, niin hän päätti tehdä. Hän ei halunnut edes ripustaa sitä seinälle. Hän laittoi sen kaappiinsa ja sulki sen oven, jonka saranat eivät narisheet juuri yhtään. Hän katsoi hetken aikaa kaappiaan, kunnes kuuli että hänen äitinsä Katherine Lutz kutsui hänet syömään. Tullaan, hän vastasi ja lähti kohti alakertaa. Kun hän saapui ruokapöytänsä, äiti sanoi, että ruoan jälkeen olisi perhevalokuvaus, joka on kaikille tässä perheessä pakollinen. Ruokapöytä oli täynnä erilaisia herkkuja: paistettua marinoitua kanaa, salaattia, jossa oli muun muassa kurkkua, fetaa, tomaattia, oliiviöljyä ja salaatinlehtiä, paistettuja porkkanoita ja perunamuusia voin kera. Lisukkeena leipää ja juomana vettä. XIV Ronald löysi etsimänsä haulikon ja lähti kohti taloaan. XV Kathy, Kathryn veli Dave, Katherine, ja George kaikki lähtivät autollaan kohti läheistä valokuvausstudiota. Matkalla oli melko hiljaista, eikä kukaan oikein tahtonut sanoa kenellekään mitään. Vain radio soi matkan varrella. Vieläkin helpottuneesta tunteestaan huolimatta. Niin kuin äiti oli sanonut, kaikki on hyvin, mutta Kathy vannoi sen että kaikki ei ollut hyvin. Hän tunsu sen selkäpiissään. XVI ”Luojan tähden, paetkaa,” -ovi sulkeutui Ronaldin perässä, kun hän astui ulos ja lähti kävelemään kohti taloaan. Oli alkanut sataa, ei räntää, vaan vettä. Ja satoikin aika vimmatusti! Hän meni ylös huoneeseensa, lukien Raamatusta vielä sivun 666, sitten kuitenkin huomasi, että hänen vaimonsa ei ollut sängyssään. Hän tarkasti kaikkien lastensa huoneet. Ei ketään. Raivo vain valtasi alueita enemmän Ronaldin aivoista. Nyt ne pikku ryökäleet saavat maistaa, saatana! hän ajatteli suutuksissaan, ja näytti myös todella vihaselta. Mutta katse oli edelleen zombiemaisen tyhjä. Astuessaan alas portaita Ronald kuuli muun perheensä olevan takkahuoneessa kylmyyden takia nukkumassa. Hän koputti varovaisesti oveen, mutta ketään ei kuulunut. Hän varmisti avaimensilmästä kaikkien läsnäolon. Koputti uudestaan. Mitä sinä haluat, joku heistä mumisi unikseen. Hän koputti monia kertoja vielä, alkoi lujentaa koputuksiaan vähitellen. Kukaan ei tullut avaamaan eikä vastannut. Sitten hän muisti hämärästi, että oli nähnyt mustan kirveen ja huomasi sen olevan hänen kädessään. Hän nosti sitä varmistaakseen, että ei vain kuvitellut sitä. Karjaisi sitten ja heilautti kirvestä. Hänen muu perheensä heräsi kun kirves iski oveen. ”Mitä sinä... Miksi sinä...,” hänen vaimonsa oli pelosta kankea, kuten muutkin (jopa Ronald), eikä saanut sanaa suustaan. Sitten kuului vain hyytävää kiljuntaa, kunnes se loppui. Ronald iski tai ampui aina yhden kallon kerrallaan halki. XVII Perhevalokuva. Lutzin perhe oli juuri saanut valokuvan otetuksi ja nyt sitä juuri parhaillaan tuotettiin. Valokuva tekniikko, sukunimeltään Hendrickson, saapui lopulta tiskille ja antoi valokuvat katseltaviksi. Heidän verkkokalvoilleen alkoi piirtyä kuitenkin jotain, joka ei ollut aivan normaalia. XVIII DeFeon perheen ruumiit lojuivat verisinä ja Ronald kaivoi vielä haulikkonsa. Hengen mielestä Ronaldin oli tapettava itsensä. Tarkalleen ottaen surma-aika oli kello viittätoista yli kolme yöllä. XIX Lutzit olivat saapuneet kotiinsa. Isä George oli parkkeerannut

autonsa tuttuun tapaan heidän talonsa viereen, joka sijaitsi Ocean Avenue 122:ssa. Kuvan kammottava otus, joka alkoi valokuvatehtaalla piirtyä heidän silmiinsä, oli nyt piirtynyt täysin, mutta musta nainen ei ollut huitaisemassa heitä terävällä aseellaan. XX Yö. Kuului jotain ääniä Lutzien makuuhuoneen lähistöltä. Kukaan ei herännyt, kunnes jotain vaasilta kuulostavaa rämähti alas. Silloin George ja hänen vaimonsa heräsivät. George kertoi vaimollensa, että käy katsomassa, mikä on kyseessä tai kuka siellä on. Astuttuaan ulos makuuhuoneensa ovelta hän näki seinään maalatun punaisen tekstin: Luojan tähden, paetkaa! Pelko ei vallannut häntä, mutta hämmennys ja kiinnostus hänet valtasivat kyllä kuitenkin. Hän katsoi kelloa, jonka numerot olivat roomalaisia numeroita. Ne osoittivat viittätoista yli kolmea. Hän huomasi toisen tekstin, jossa luki verellä kirjoitetulla tekstillä: En aio satuttaa teitä! Aion vain litistää aivonne vittuun kalloistanne! Vittuun! Nyt pelko alkoi pikkuhiljaa vallata hänen aivojansa, mutta hän taisteli urheasti vastaan. Sama Luojan tähden, paetkaa –teksti tuli kerran vastaan. Pelko alkoi olla jo kokonaan vallassa, hitunen järkeä vielä. XXI Kathy heräsi ja katsoi äitiään Katherinea. Tämä näytti yhdeksänkymppiseltä ja iho oli täynnä ryppyjä, kuten mummolakin, jota Kathy oli halannut. XXII George käveli käytävällä ilman valoa. Hän oli unohtanut kynttilän omalle yöpöydälleen. Sentään hän oli muistanut ottaa täpäriä tilanteita varten varaamansa veitsen ja piti sitä koko nyrkillään kahvasta riiputtaen terää alaspäin. Jos varjoa katsotaan, hän näytti aivan joltain murhaajalta, mutta sitä hän ei suinkaan ollut. Hän saapui portaiden alapäihin (laskeuduttuaan ne varovaisen hitaasti) ja huomasi vielä yhden verellä maalatun tekstin Elämä on tarina, joka päättyy tänään! XXIII Musta savu. Ronald DeFeo. Kaikki yhdessä.